

Sygn. akt II K 141/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Arleta Agata

Przy udziale Prokurator Anny Jeznach-Żeromskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25.09., 23.10., 20.11. i 19.12.2017 r.

sprawy przeciwko

J. M. urodz. (...)

w W.

syna M. i K. z d. D.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 1 grudnia 2016 roku w N., gm. N., pow. (...), woj. (...), kierował pojazdem mechanicznym - samochodem osobowym marki C. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości (I badanie – 2,35 promila, II badanie – 2,48 promila alkoholu w wydychanym powietrzu), będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie, sygn. akt II K 34/12 za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, czym jednocześnie nie zastosował się do decyzji Starosty (...) nr (...)5430.1.275.2012 z dnia 15 czerwca 2012 roku o cofnięciu mu uprawnień kategorii B,

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w dniu 1 grudnia 2016 roku w N., gm. N., pow. (...), woj. (...), obiecał udzielić korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 1.500 zł, a następnie 2.000 zł osobom pełniącym funkcję publiczną- funkcjonariuszom Komendy Powiatowej Policji w L. Ł. Z. i A. W., w związku z pełnioną przez nich funkcją w zamian za naruszenie przepisów polegające na odstąpieniu od czynności,

tj o czyn z art. 229 § 1 i 3 k.k.

orzeka

I. W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu J. M. w punkcie I aktu oskarżenia uznaje go za winnego tego, że w czasie i w miejscu, jak w zarzucie prowadził w ruchu lądowym ww. pojazd w stanie nietrzeźwości, określonej w zarzucie, czym nie zastosował się do ww. decyzji administracyjnej, co stanowi przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Uznaje oskarżonego J. M. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 229 § 1 i 3 k.k. i za to na mocy art. 229 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

III. Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. kary wymierzone oskarżonemu w punktach I i II wyroku łączy i orzeka karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Na mocy art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat.

V. Na mocy art. 43a § 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

VI. Na podstawie art. 619 § 1 k.p.k. w zw. z art. 29 ust. 1 Ustawy prawo o Adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) kwotę 708 (siedemset osiem) złotych i 48 (czterdzieści osiem) groszy, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

VII. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 Ustawy o kosztach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego z obowiązku zwrotu kosztów i przejmuje je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 141/17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony J. M. w dniu 1 grudnia 2016 r. spożywał alkohol, mimo tego około godziny 15.20 podjął jazdę samochodem marki C. (...) o nr rej. (...) w N. na ul. (...). Został zatrzymany o godzinie 15.30 przez patrol Policji. Funkcjonariusz Policji, który go zatrzymał wyczuł od niego woń alkoholu i poddał go badaniu trzeźwości. W wyniku badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu okazało się, że oskarżony znajdował się pod wpływem 2,35 ‰ o godzinie 15.54, drugie badanie o godzinie 16.01 wskazało 2,48 ‰.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k. 27,88,149),

- zeznania Ł. Z. (k.6v,192),

- zeznania A. W. (k.60v,161),

- protokół użycia alkometru (k.2).

Oskarżony był wcześniej skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 16 lutego 2012 r., sygn. akt II K 34/12 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, wyrok uprawomocnił się w dniu 24.02.2012 r. Wymierzono mu wówczas karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 2 lat próby, 100 stawek dziennych grzywny i orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Oskarżony uiszczył grzywnę w dniu 11.02.2014 r., a w dniu 28.05.2015 r. wykonano wobec niego środek karny. W związku z powyższym wyrok ten w dniu 28.05.2015 r. uległ zatarciu. W dniu 15.06.2012 r. Starosta (...) wydał decyzję nr (...), w której cofnął oskarżonemu uprawnienia do prowadzenia pojazdów

mechanicznych. Decyzja ta uprawomocniła się w dniu 7.07.2012 r. Oskarżony nie uzyskał do dnia 1 grudnia 2016 r. uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Dowód:

- odpis wyroku (k.135),
- dane o karalności (k.165),
- pisma Sądu Rejonowego w Wołominie (k.134,159),
- pismo Starostwa Powiatowego (k.77),
- odpis decyzji (k.78).

Oskarżony po zatrzymaniu zaproponował policjantom Ł. Z. i A. W. 1.500 złotych w zamian za odstąpienie od zatrzymania. Policjanci stwierdzili, że ta obietnica stanowiła przestępstwo. Wówczas oskarżony stwierdził, że mógł zapłacić im 2.000 złotych za odstąpienie od zatrzymania.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k. 27,88,149),
- zeznania Ł. Z. (k.6v,192),
- zeznania A. W. (k.60v,161).

Oskarżony podczas postępowania przygotowawczego podczas pierwszego przesłuchania przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, stwierdził, że popełnił głupotę (k.27). W trakcie kolejnego przesłuchania (k.88) przyznał się do prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, stwierdził, że nie pamiętał sytuacji związanej z obietnicą korzyści majątkowej. Podał, że mogło tak być, ale nie wiedział czy tak było. Podczas rozprawy przyznał się do prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, nie przyznał się do udzielenia obietnicy korzyści majątkowej (k.149). Stwierdził, że była rozmowa z policjantami o pieniądzach, miały być one przeznaczone na opłacenie lawety.

Wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę w tej części, w której przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w zeznaniach Ł. Z. (k.6v,192) i A. W. (k.60v,161). Należy zwrócić uwagę, że świadkowie są funkcjonariuszami publicznymi, w niniejszej sprawie nie ujawniły się żadne przesłanki podważające zaufanie do nich, nie mieli oni żadnych konfliktów z oskarżonym. W tej sytuacji byłoby niezrozumiałym gdyby świadkowie podawali nieprawdę, celem obciążenia oskarżonego.

Ł. Z. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.6v), iż w dniu 1 grudnia 2016 r. otrzymali informację o kierowcy pojazdu mechanicznego znajdującego się prawdopodobnie pod wpływem alkoholu. Pojechali do N., na ul. (...) zauważyli taki pojazd, zatrzymali do kontroli drogowej kierowcę tego samochodu, wyczuł od niego woń alkoholu i przystąpił do zbadania stanu jego trzeźwości. Ponadto oskarżony zaproponował im 1.500 złotych za odstąpienie od zatrzymania, a następnie zaoferował kwotę 2.000 złotych. Podczas rozprawy zeznał (k.192), że został wysłany celem potwierdzenia informacji, że jakiś kierowca jeździł po drodze od krawężnika do krawężnika. Zauważyli taki samochód i zatrzymali jego kierowcę, czuł było od niego alkohol i przebadali go na zawartość alkoholu w organizmie. Kierujący ten zaproponował im 1.000 złotych, a później 2.000 złotych za odstąpienie od zatrzymania.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego, zeznaniach A. W. (k.60v,161) oraz protokole badania trzeźwości (k.2).

A. W. zeznał podczas postępowania przygotowawczego (k.60v), że pracował jako policjant, w dniu 1 grudnia 2016 r. został wysłany do N.. Tam przy Stacji Paliw (...) zatrzymali do kontroli drogowej kierowcę tego samochodu. Kierowca został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, z wynikami pozytywnymi. Podczas rozprawy zeznał (k.161), że nie pamiętał szczegółów sprawy, podtrzymał wcześniejsze zeznania. Podał, że kwota 1.500 złotych dotyczyła korzyści majątkowej w zamian za odstąpienie od zatrzymania.

Sąd uznał zeznania tego świadka za wiarygodne, gdyż są logiczne, rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wiarygodnej części wyjaśnień oskarżonego, zeznaniach Ł. Z. oraz protokole użycia alkometru (k.2).

Sporządzone w toku postępowania dokumentów wymienionych na k. 192-193 zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Udział w ruchu drogowym, a zwłaszcza prowadzenie pojazdu w ruchu lądowym wymaga rozwagi i zachowania ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Ruch lądowy odbywa się różnymi pojazdami i na różnych drogach, ale każdy z uczestników ruchu obowiązany jest przestrzegać przepisów i zasad bezpiecznego korzystania z drogi. Podstawowym wymogiem przed osobami, które chcą prowadzić pojazdy mechaniczne jest uzyskanie prawa jazdy i utrzymanie uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Oskarżony w dniu 1 grudnia 2016 r. naruszył podstawowy warunek bezpiecznego uczestnictwa w ruchu lądowym w postaci obowiązku trzeźwości uczestników ruchu, wyrażonego w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w N., choć w ogóle nie powinien uczestniczyć w ruchu drogowym, a znajdował się w stanie znacznej nietrzeźwości, gdyż stężenie alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu wynosiło 2,48 ‰, poruszał się drogą lokalną. Stan nietrzeźwości spowodował, że stwarzał realne zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego i naruszył obowiązek ustawowy.

Należy zweryfikować czy oskarżony w czasie czynu był prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zgodnie z treścią wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 16 lutego 2012 r., sygn. akt II K 34/12 oskarżony popełnił przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. (k.135). Jednak należy uwzględnić, że wyrok uprawomocnił się w dniu 24.02.2012 r. (k.165), oskarżony uiszczył grzywnę w dniu 11.02.2014 r., a w dniu 28.05.2015 r. wykonano wobec niego środek karny (pisma z k. 134,159). W czasie popełnienia tego czynu obowiązywała treść art. 76 § 2 k.k., która nie wymagała jednoczesnego zatarcia wszystkich skazań. Niewątpliwie zastosowanie tego przepisu w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 20.02.2015 r. o zmianie ustawy Kodeks Karny (Dz.U. poz. 396) było korzystniejsze wobec oskarżonego i należy ją zastosować, zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. Oznacza to, że wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 16 lutego 2012 r. (k.135) uległ zatarciu w dniu 28.05.2015 r. Stąd oskarżony nie odpowiada za popełnienie czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia z art. 178a § 1 i 4 k.k., a jedynie określonego w art. 178a § 1 k.k.

W dniu 15.06.2012 r. Starosta (...) wydał decyzję nr (...), w której cofnął oskarżonemu uprawnienia do prowadzenia pojazdów mechanicznych. Decyzja ta uprawomocniła się w dniu 7.07.2012 r. Oskarżony nie uzyskał do dnia 1 grudnia 2016 r. uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych (por. k.78,77).

Zachowanie oskarżonego z dnia 1 grudnia 2016 r. należy zakwalifikować jako przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., gdyż polegało na tym, że poruszał się pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, który ustalony został przez ustawodawcę w art. 115 § 16 pkt 1 k.k. na 0,50 ‰ alkoholu w litrze wydychanego powietrza.

Oskarżony przekroczył ten ustawowy próg nietrzeźwości prawie 5-krotnie (por. wyniki badania z k. 2). Niewątpliwie oskarżony dopuścił się również przestępstwa określonego w art. 180a k.k., gdyż nie zastosował się do prawomocnej decyzji administracyjnej cofającej jego uprawnienia do prowadzenia pojazdów mechanicznych. Uwzględniając, że prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości, mimo prawomocnej decyzji cofającej uprawnienia oskarżonego do prowadzenia samochodów nastąpiło w ramach jednego czynu, zakwalifikowano je w ramach zbiegu przepisów określonego w art. 11 § 2 k.k.

Ponadto oskarżony zaproponował policjantom kwotę 1.500 złotych za odstąpienie od czynności służbowych. Gdy policjanci stwierdzili, że popełnił przestępstwo oskarżony podwyższył ofertę korzyści majątkowej do kwoty 2.000 złotych. Oskarżony chciał uniknąć odpowiedzialności karnej, poprzez udzielenie korzyści majątkowej funkcjonariuszom publicznym, którzy zobowiązani byli wykrywać przestępstwa i je ujawniać. Działanie oskarżonego polegało na propozycji korupcyjnej i mogło prowadzić do niewłaściwego funkcjonowania organów ścigania. Niewątpliwie zatem czyn oskarżonego powinien być zakwalifikowany jako występek określony w art. 229 § 1 i 3 k.k.

Oskarżony ma 34 lata, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, zdobył wykształcenie zawodowe i zawód mechanika samochodowego, przebywa na rencie inwalidzkiej w związku z urazem kręgosłupa i uzyskuje 900 złotych renty miesięcznie, w miejscu zamieszkania ma pozytywną opinię środowiskową (wywiad środowiskowy z k.108-109), był jeden raz karany (k.165), popełnił 10 wykroczeń w ruchu drogowym (k.143).

Kara powinna przekonać oskarżonego i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych oraz wskazywanie, że reguły bezpiecznego użytkowania dróg publicznych obowiązują wszystkich i należy w taki sposób prowadzić pojazdy by uniknąć możliwych i przewidywalnych zagrożeń bezpieczeństwa, a tym samym zapobiegać wypadkom i kolizjom na drogach, a ponadto propozycje korupcyjne nie mogą prowadzić do zamierzonego celu. Oskarżony umyślnie i rażąco w dniu 1 grudnia 2016 r. naruszył zasady bezpieczeństwa w komunikacji lądowej, stworzył przez to realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Propozycja wręczenia policjantom pieniędzy w kwocie 1.500 złotych, a następnie 2.000 złotych w zamian za odstąpienie od zatrzymania stanowi rażący sposób bezprawnego uniknięcia odpowiedzialności karnej, związany z popełnieniem kolejnego przestępstwa.

Do okoliczności obciążających należy zaliczyć przede wszystkim to, że oskarżony w ogóle nie powinien jeździć samochodami, gdyż nie miał uprawnień do prowadzenia samochodów (k.78), znaczny stan nietrzeźwości (k.2) i naruszenie zasad porządku prawnego, poprzez propozycję korupcyjną wobec policjantów, jako jedyną okoliczność łagodzącą należy wymienić pozytywny wywiad środowiskowy (k.108-109).

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości, uwzględniającą jego postawę i warunki życiowe za prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości i naruszenie decyzji administracyjnej powinna być kara 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta powinna powstrzymać oskarżonego od ponawiania podobnych zachowań i kształtować w społeczeństwie szacunek dla porządku prawnego. Odnośnie zdarzenia polegającego na propozycji korupcyjnej karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, uwzględniającą postawę oskarżonego i jego warunki życiowe powinna być minimalna kara przewidziana w przepisie art. 229 § 3 k.k., czyli 1 roku pozbawienia wolności.

Czyny przypisane oskarżonemu zostały dokonane w tym samym dniu, pozostają w ścisłym związku przyczynowo-skutkowym, stąd przy wymiarze kary łącznej zastosowano zasadę częściowej absorpcji kary. Kara łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności jest karą adekwatną do popełnienia dwóch poważnych przestępstw i dostosowana do konieczności chronienia społeczeństwa przed podobnymi zachowaniami w przyszłości.

Oskarżony umyślnie naruszył reguły bezpieczeństwa ruchu drogowego i zgodnie z treścią art. 42 § 2 k.k. obligatoryjnym jest wobec niego orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Ustawodawca zdecydował, że zakaz ten orzekany jest co najmniej na okres 3 lat do 15 lat. Orzeczenie tego zakazu wobec oskarżonego

na 5 lat wynika ze znacznej jego nietrzeźwości w czasie czynu (k.2) i wielokrotnej karalności za wykroczenia w ruchu drogowym (k.143).

Zgodnie z treścią art. 43a § 2 k.k. zobowiązano oskarżonego do uiszczenia obligatoryjnego świadczenia pieniężnego. Uwzględniając, że oskarżony utrzymuje się z niewielkiej renty, świadczenie to określono na minimalnej wysokości.

Obrońca z urzędu wykonała swoje obowiązki, ale nie uzyskała należnego wynagrodzenia, stąd przyznano jej odpowiednią kwotę ze środków budżetowych.

Oskarżony utrzymuje się z renty w kwocie 900 złotych, po uprawomocnieniu się wyroku może trafić do Zakładu Karnego, nie będzie mógł spłacić kosztów sądowych. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd zwolnił go z obowiązku zwrotu tych kosztów i przejął je na rzecz Skarbu Państwa.